

ΕΙΡΗΝΗ
ΒΑΡΔΑΚΗ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ
ΘΡΙΛΕΡ

ΤΟ
ΑΛΛΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

*Αν η αλήθεια ήταν μόνο μία...
θα πέθαινε από μοναξιά.*

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

«Τι;»

«...»

«Δεν ακούω τίποτα!»

Τα μπάσα χτυπούν μέσα στο στήθος τόσο δυνατά, που αλλάζουν τον ρυθμό της καρδιάς μου. Δεν σταματάμε να χορεύουμε. Ο ιδρώτας λαμπυρίζει πάνω στα σώματά μας.

All I need is your love tonight...

Είναι καλοκαίρι.

Είναι το πάρτι γενεθλίων μου.

Φοράω το ασημί μικροσκοπικό μου φόρεμα. Τα φώτα του κλαμπ αντανακλούν πάνω στο μεταλιζέ, ιριδίζον ύφασμα.

«Μια γύρα ακόμη!» Η Σόφι ξελαρυγγιάζεται για να την ακούσουμε. Χορεύουμε. Γελάμε.

Τα ποτήρια μας ξαναγεμίζουν.

Κι άλλο αλκοόλ, κι άλλα γέλια. Περνάμε υπέροχα. Είμαστε μια εβδομάδα πριν από τις διακοπές μας. «Πάρος! Πάρος για πάντα!» φωνάζουμε και τσουγκρίζουμε με δύναμη τα ποτήρια μας. Δεν ξέρω πόσο αδέξια ήταν η κίνησή μου, όμως κατάφερα κι έσπασα το ποτήρι.

Γέλια ξανά, κι ύστερα... «Fuck! Λες να έπεσαν γυαλιά μέσα στα ποτά;»

Κάποια έχουν ήδη καρφωθεί στα δάχτυλα και στον καρπό μου. Τα σπρώχνω με το νύχι κι ύστερα ακουμπώ τα χείλη μου πάνω τους ρουφώντας σταγόνες αίματος.

«Αντισηψία και έτοιμο» καταλήγει η Σόφι ραντίζοντας το τραύμα με τζιν. Τα κορίτσια αναζητούν τον σερβιτόρο για να μας φέρει καινούρια ποτήρια. Περνούν αρκετά λεπτά μέχρι να τον εντοπίσουμε.

Τα φώτα σβήνουν, η μουσική σταματάει για λίγα δευτερόλεπτα, κι ύστερα ξεχύνεται σε ένα τρελό μπιτ που δονεί τα σώματά μας.

The lights, the color, the sound...

the music, the people, the crowd...

Λευκοί και γαλάζιοι προβολείς στροβιλίζονται με μανία.

Nowhere else I want to be,

come on and play with me...

Μια αντροπαρέα στριμώχνεται στο πάσο πίσω μας. Ο σερβιτόρος τρυπώνει ανάμεσά μας. Μαζί με τα ποτήρια ακουμπά ένα ακόμα μπουκάλι τζιν. Πριν προλάβουμε να του πούμε ότι έχει κάνει κάποιο λάθος με την παραγγελία, μας εξηγεί ότι είναι κερασμένο, δείχνοντας μια παρέα απέναντί μας.

Nothing else I want to do,

I want to get make it with you...

Κάποια χέρια σηκώνονται από τη μεριά τους. Κάνουμε έναν γρήγορο χαιρετισμό με τα ποτήρια μας, χαμογελάμε σαν να στηνόμαστε για φωτογραφία, κι έπειτα τους ξεχνάμε. Επιστρέφουμε στον ξέφρενο χορό μας. Το καλοκαιρινό αεράκι που φυσάει τώρα έχει κάτι το απίστευτα διεγερτικό.

Κοιτάζω τα πυροτεχνήματα που σκάνε σε μια άλλη μεριά της πόλης. Ο ουρανός μοιάζει ηλεκτρισμένος.

«Έξι και σήμερα!» φωνάζουμε δυνατά σε μια ακόμη πρόποση για την Πάρο.

Η έξαψη φαίνεται στα αναψοκοκκινισμένα μούτρα μας. Ο ιδρώτας κυλά μαζί με τα λάδια σώματος και τις μπρονζέ χρυσόσκονες που έχουμε στο πρόσωπο και στο σώμα.

Σηκώνουμε τα κινητά, τραβάμε φωτογραφίες. Σε κάποιες χαμογελάμε λάγνα, σε άλλες κάνουμε χαζές γκριμάτσες, στις τελευταίες βάζουμε το μεσαίο μας δάχτυλο πάνω στα χείλη.

«Άλλη μία!» φωνάζει η Ρένα με τη Σόφι, όμως οι υπόλοιπες δεν ανταποκρινόμαστε. Στρέφουμε ενοχλημένες το βλέμμα μας προς τα πίσω, στην παρέα που δείχνει να κολλά υπερβολικά στη δική μας.

Αλλάζουμε θέσεις, στριμωχνόμαστε όλες μαζί στην πάνω πλευρά του πάσο. Τον χώρο που αφήνουμε τον καταλαμβάνουν αμέσως. Σχεδόν ενώνονται με εμάς. Δεν τους δίνουμε σημασία. Δεν θέλουμε να ξεενεώσουμε.

Εδώ όπου στέκομαι τώρα το πάτωμα γλιστράει. Σέρνω το πέδιλό μου, σίγουρη ότι έχουν σφηνώσει στο τακούνι μου θραύσματα από γυαλί. Τη στιγμή που παίρνω τα μάτια μου από το πάτωμα, το βλέμμα μου συναντά το δικό του. Μένω εκεί. Εκείνος όχι. Χαμηλώνει τα μάτια αμέσως. Κάθεται στην παρέα που έχουμε στα δεξιά μας. Κάποιοι είναι σχεδόν συνομήλικοί μας, κάποιοι άλλοι αρκετά μεγαλύτεροι. Κοιτάζω τις γυναίκες της παρέας με τα ακριβά φορέματα και τα υπερβολικά στιλιζαρισμένα μαλλιά. Αναρωτιέμαι αν είναι με κάποια από αυτές.

«Κοιτάξτε!»

Η γιγαντοοθόνη απέναντι έχει εστιάσει στα πρόσωπά μας. Κολλάμε η μία πάνω στην άλλη για να χωρέσουμε και

οι πέντε στο πλάνο. Σηκώνουμε τα χέρια ψηλά, λικνιζόμεστε ακόμα πιο έντονα.

Το ασημί μου φόρεμα αστράφτει στην οθόνη.

Το ασημί μου φόρεμα αστράφτει σε όλο το κλαμπ...

ΧΑΡΑ

.....

«Παίρνεις φάρμακα;» Η φωνή της έγινε πιο απαλή. Η ερώτηση είχε τη χροιά μιας οδυνηρής διαπίστωσης. «Μόνο αν θες απαντάς» συμπλήρωσε απολογητικά.

«Παίρνω, ναι».

«Αντικαταθλιπτικά;» Η φωνή παρέμεινε χαμηλή.

«Ναι».

«Τα ξεκίνησες αμέσως μετά;»

«Ναι. Δεν γινόταν διαφορετικά. Θυμάμαι, το μεγαλύτερο πρόβλημα τότε -τον πρώτο καιρό- το είχα στον ύπνο. Δεν κοιμόμουν. Δεν γινόταν να κοιμηθώ».

«Δύσκολο...» είπε σαν να το είχε ζήσει κι εκείνη.

«Δεν ήταν απλώς δύσκολο, ήταν παρανοϊκό. Για μένα ο ύπνος ήταν άμυνα. Η άμυνά μου απέναντι σε οτιδήποτε δεν μπορούσα να διαχειριστώ. Το ίδιο μου το σώμα με προστάτευε. Όταν ήμουν θλιμμένη, κοιμόμουν με τις ώρες. Κοιμόμουν για να μη σκέφτομαι, κατέβαζα διακόπτες. Ένα είδος απόδρασης ήταν κι αυτό, και μάλιστα το πιο σημαντικό. Κι όμως, μετά το συμβάν, δεν μπορούσα να κλείσω μάτι. Δεν είναι τρελό;»

Ένευσε.

«Φαντάζομαι το ανέφηρες στους ψυχολόγους».

«Φυσικά. Και στον ψυχίατρο που με παρακολουθούσε».

«Και;»

«Είπαν ότι έφταιγε το σκοτάδι».

«Το σκοτάδι;» ανοιγόκλεισε έκπληκτη τα βλέφαρά της.

«Ναι. Όταν σβήνουν τα φώτα... κάθε... κάθε που σβήνει ένα φως, εγώ το ξαναζώ από την αρχή. Ταύτισα το συμβάν με το σκοτάδι. Αυτό είπαν».

«Και τελικά; Σε βοήθησαν τα χάπια;»

«Στην αρχή ναι. Ήμουν παρθένος οργανισμός. Δεν κοιμόμουν απλώς, έπεφτα σε λήθαργο. Έπειτα έκριναν ότι πρέπει να μου μειώσουν τη δοσολογία. Η αλήθεια είναι ότι ξυπνούσα με δυνατούς πονοκεφάλους. Συχνά έκανα κι εμετούς. Η καθημερινότητα ήταν αφύσικα βαριά. Μείωσαν τη δοσολογία λοιπόν, και αμέσως μετά ξεκίνησαν όλα τα υπόλοιπα».

«Δηλαδή;»

«Λίγο πριν βραδιάσει, πάθαινα κρίσεις πανικού. Η ιδέα ότι μπορεί να ξυπνήσω στον ύπνο μου με έφτανε στην τρέλα. Ζητούσα απελπισμένα να μου αυξήσουν και πάλι τη δοσολογία. Τους ικέτευα για περισσότερα χάπια. Δεν δέχτηκαν. Κι εγώ -αυτό μου το δίνω...- δεν κάνω του κεφαλιού μου. Τους άκουγα σε όλα. Δεν έψαξα ποτέ τρόπους για να κάνω το δικό μου, να προμηθευτώ στα κρυφά, ας πούμε. Θα μπορούσα, ξέρεις».

«Καταλαβαίνω. Ήσουν συνεργάσιμη».

«Συνεργάσιμη... δεν ξέρω. Απλώς... είχα μόνο εκείνους. Τον ψυχίατρο και τον ψυχολόγο μου. Απέναντι σε εκείνο που ζούσα ήταν οι μόνοι μου σύμμαχοι. Δεν γινόταν να τους αγνοήσω ή να τους παρακάμψω».

«Μάλιστα. Είπες ότι ήταν οι μόνοι σου σύμμαχοι. Οι φίλες σου; Σου στάθηκαν;»

«Οι φίλες μου... μεγάλο κεφάλαιο αυτό. Ήθελαν... ήθελαν πολύ να μου σταθούν. Κι έμειναν κοντά μου, πλάι μου. Όμως... κάτι είχε αλλάξει. Κυρίως από την πλευρά μου. Εκείνες είχαν ακόμη τις ζωές τους, τις χαρές και τα μικροάγχη τους. Εγώ... εγώ τα είχα χάσει όλα. Κάποτε με τις φίλες μου μοιάζαμε ανατρίχιαστικά. Ίδιο βάψιμο, ίδιο ντύσιμο, ίδιες ανησυχίες, όλα ίδια σου λέω! Και μετά... μετά εγώ άλλαξα, έγινα κάτι άλλο. Αυτό το άλλο... δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί σε καμιά συζήτηση, δεν μπορούσε να συμμετάσχει σε κανένα πάρτι, σε καμιά χαρά. Ακόμα και στις λύπες... δεν καταλάβαινα τις δικές τους λύπες. Για την ακρίβεια, θύμωνα μαζί τους».

«Θύμωνες;»

«Φυσικά. Πώς μπορούσαν να σπαταλούν λύπη για κάτι άλλο πέρα από κείνο που είχε συμβεί σε εμένα; Ίσως φταίει και το γεγονός ότι... άσ' το. Άσ' το καλύτερα».

«Τι θες να πεις; Φταίει το ότι δεν σε προστάτεψαν;»

«Όχι. Όχι, σε καμιά περίπτωση. Δεν μπορούσαν να με προστατεύσουν έτσι κι αλλιώς. Κανείς δεν μπορούσε. Είναι που... να... ήμαστε πέντε κορίτσια. Πέντε! Καταλαβαίνεις;»

«Ναι. Και τι σημαίνει αυτό;»

«Πώς να σ' το πω... από τις πέντε... εκείνος διάλεξε εμένα».

«Θα προτιμούσες να είναι κάποια άλλη στη θέση σου;»

«Ακόμα κι αν το επιθυμούσα, νομίζεις ότι θα είχα το θάρρος να το ξεστομίσω; Όχι βέβαια. Απλώς σκεφτόμουν ότι να... σε εμένα κλήρωσε όλο αυτό! Σε εμένα! Κι εκείνες

θα έπρεπε να νιώθουν μόνο ευγνωμοσύνη για τον κλήρο που δεν τους έπεσε τότε. Άσ' το, σου λέω είναι πολύ δύσκολο να το καταλάβεις. Μάλλον επειδή δεν βγάζει νόημα. Εγώ όμως έτσι ένιωθα τότε. Είχα αποφασίσει ότι εκείνες δεν έχουν το δικαίωμα να λυπούνται για τίποτα. Ακούγεται εγωιστικό, το ξέρω».

«Όχι, ως έναν βαθμό είναι λογικό».

«Είναι απλώς... αυτό που είναι. Θες λίγο καφέ ακόμα;» ρώτησα.

«Ναι, σε ευχαριστώ».

Σηκώθηκα και πήγα μέχρι την κουζίνα. Εκείνη πάτησε παύση στη μαγνητοφώνηση. Όταν επέστρεψα, κρατούσε στα χέρια της το τάμπλετ. Περίμενε ευγενικά να σερβίρω. Μόλις κάθισα πλάι της και ήπιαμε την πρώτη γουλιά από τον φρέσκο καφέ, πάτησε ξανά εγγραφή στο κινητό και μου έτεινε το τάμπλετ.

«Αυτή είναι η τελευταία σας φωτογραφία;» ρώτησε με θλίψη.

Το δάχτυλό μου πέρασε απαλά πάνω από τα χαμογελαστά πρόσωπά μας. Ήμαστε όμορφες, χαρούμενες, ανυποψίαστες για τα όσα θα συνέβαιναν λίγη ώρα μετά. Το ασημί μου φόρεμα άστραφτε. Είναι τόσο αθώα αυτή η φωτογραφία... αμόλυντη και τόσο διαφορετική από όλες τις επόμενες που θα ακολουθήσουν στη συνέχεια. Τα φλας των αστυνομικών, των δημοσιογράφων. Φωτογραφίες ασπρόμαυρες πάνω σε εφημερίδες. Φωτογραφίες σε τηλεοράσεις και μέσα δικτύωσης. Δεν γελά κανείς. Δεν χαίρεται κανείς. Η χαρά... πέθανε.

Τα μάτια μου βούρκωσαν.

«Αυτή είναι, ναι» είπα ανοιγοκλείνοντας τα μάτια για να στεγνώσει το δάκρυ.

«Είσαι πολύ όμορφη» είπε αφήνοντας ένα *κρίμα* να αιωρείται στα χείλη.

«Φοράω το αγαπημένο μου φόρεμα» προσπάθησα να ελαφρύνω την ατμόσφαιρα.

«Το κράτησες;»

«Όχι».

«Λογικό».

«Ξέρεις, πριν τραβηχτεί αυτή η φωτογραφία, η γιγαντοοθόνη στο κλαμπ είχε εστιάσει στα πρόσωπά μας. Νιώσαμε μεγάλο ενθουσιασμό, θυμάμαι».

«Ήταν και τα γενέθλιά σου».

«Ναι, έκλεινα τα είκοσι τρία. Κι έλεγα πως μπαίνω στα είκοσι τέσσερα καράτια. Ασημί φόρεμα θα μου πεις...»

«Δεν φταίει το φόρεμα, Χαρά».

«Έτσι λες; Βαθιά μέσα μου όλα φταίνει. Υπήρξαν πολλοί που το σχολίασαν άλλωστε. *Το φόρεμά της ήταν μέχρι το βρακί, τι περίμενε;* Έτσι είπαν».

«Εσύ όμως ξέρεις ότι...»

«Εγώ ξέρω ό,τι μου έμαθαν. Στην ίδια κοινωνία ζούμε όλοι. Αυτό σβήσ' το από τη μαγνητοφώνηση, σε παρακαλώ. Δεν πρέπει ποτέ να το λέμε παραέξω. Ποτέ δεν φταίει το ρούχο, αυτό είναι το σωστό. Σε εσένα μόνο λέω την αλήθεια».

«Θεωρείς δηλαδή ότι έφταιγε το φόρεμα; Πώς είναι δυνατόν;»

«Μέσα στο κεφάλι μου παίζει ακόμα ένα αλλόκοτο δικαστήριο. Ξέρω απέξω τις σωστές απαντήσεις, αναβοσβήνουν πάντα προειδοποιητικά πάνω από τις δικές μου, τις

μόνιμα λανθασμένες. Η γνώση κάποιες φορές είναι κτήμα σου και άλλες... άλλες φορές είναι απλώς μια πληροφορία. Αυτό είναι όλο».

«Χαρά, ξέρεις ότι...» έκανε μια παύση. Πήρε βαθιά ανάσα πριν το ξεστομίσει. «Ξέρεις ότι σε λίγες εβδομάδες αποφυλακίζεται...»

«Ναι. Το γνωρίζω».

«Πώς νιώθεις γι' αυτό;»

Δεν είπα τίποτα. Άφησα το τάμπλετ στο τραπέζι, πλάι στον καφέ μου και σηκώθηκα όρθια.

«Χαρά, είσαι εντάξει;» με ρώτησε με αγωνία.

Βημάτισα μέχρι το παράθυρο. Τράβηξα απαλά την κουρτίνα. Δεν ήθελα να μιλήσω για κείνο που σκεφτόμουν. Ούτε για κείνη τη σκιά που γυροφέρνει τα τελευταία βράδια κάτω από το σπίτι μου. Ο φόβος είναι διεγερτικός για τον θύτη. Ο φόβος μυρίζει όπως το αίμα. Το αίμα έλκει τα θηρία. Όλοι το ξέρουν αυτό.

«Χαρά;»

Άκουγα τη φωνή της από μακριά... μακριά από όσα σκέφτομαι, από όσα έγιναν, και από όσα περίμεναν καρτερικά να γίνουν...

Τόσο μακρινή αυτή η φωνή... που δεν την άκουγα πια.

«Χαρά;»

Χαρά;

Χαρά;

Χαρά;

Καμία... χαρά.

Η χαρά πέθανε.

* * *

«Χαρά;»

«...»

«Γαμώτο, Χαρά!»

Γέλια...

«Χαρά! Σου μιλάω!»

«Δεν ακούω τίποτα!»

Η μουσική μάς αναγκάζει να ουρλιάζουμε.

«Σε κοιτάζει!»

«Τι;»

«Ο τύπος εκεί... με το καπέλο» η Σόφι έρχεται δίπλα μου και μου γνέφει να κοιτάξω στα δεξιά.

«Δεν νομίζω».

«Αφού τον βλέπω... σε κοιτάζει».

«Ούτε καν!»

* * *

ΑΛΚΗΣ

.....

Γύρισα όσο πιο γρήγορα μπορούσα. Τη στιγμή που έβαζα το κλειδί στην πόρτα είδα το πρώτο τηλεοπτικό συνεργείο να καταφθάνει.

«Καλημέρα...» η ξανθιά ρεπόρτερ έτρεξε αλαφιασμένη. «Ένα λεπτό περιμένετε!» μου είπε σχεδόν επιτακτικά κι έπειτα φώναξε στον τύπο με την κάμερα «Συντόμευε!».

Έκανα να την αγνοήσω, όμως η συγκεκριμένη γυναίκα δεν αστειεύεται. Είναι γνώριμη η μορφή της, όπως και η επιμονή της, η οποία αγγίζει τα όρια του θράσους. Με άγγιξε στον ώμο. Κοίταξα το χέρι της με βδελυγμία. Κατάλαβε αμέσως ότι το είχε παρακάνει.

«Θέλουμε μόνο...»

«Τίποτα δεν θέλετε!» τη διέκοψα.

«Με τη Χαρά είμαστε φίλες. Είναι πάνω;» έδωσε αυτόματα έναν πιο ανάλαφρο τόνο στη χροιά της. *Επαγγελματίας*, σκέφτηκα.

Δεν ήταν ακριβώς ψέμα αυτό που είπε. Η Χαρά έχει γίνει φίλη με τους περισσότερους δημοσιογράφους. Έχουμε τσακωθεί άπειρες φορές γι' αυτό. *Βάζε όρια*, της έλεγα πάντα, κι εκείνη με άκουγε, και έθετε καινούρια, μόνο που κάθε φορά τα όρια αυτά ήταν λίγο πιο χαλαρά. Η ζωή μας είχε γίνει βορά σε τηλεοράσεις και μέσα κοινωνικής δικτύωσης, χωρίς ίχνος ιδιωτικότητας.

«Δεν είναι εδώ. Πηγαίνετε, σας παρακαλώ».

«Μια δήλωση από σας; Μετά από αυτή την εξέλιξη...» συνέχισε απτόητη. Ο τύπος με την κάμερα ερχόταν ακριβώς πίσω μας.

«Καμία δήλωση» είπα κοφτά και τους έκλεισα την πόρτα στα μούτρα.

Ενώ περίμενα το ασανσέρ, τους κοιτούσα να στέκονται ακόμη μπροστά από την είσοδο. Ήξερα ότι σε λίγη ώρα από τώρα τα διάφορα τηλεοπτικά συνεργεία θα είχαν κατασκηνώσει για τα καλά στο πεζοδρόμιό μας.

Μπήκα στο σπίτι προσπαθώντας να κατευνάσω τα νεύρα μου. Δεν ήταν εύκολο.

«Χαρά;»

Την είδα να βγαίνει από το μπάνιο τυλιγμένη με το μπουρνούζι της.

«Τι ώρα είναι;»

«Γύρισα νωρίτερα» είπα βιαστικά, ψάχνοντας προσεκτικά τα επόμενα λόγια μου.

«Εσύ χτύπησες το κουδούνι;» ρώτησε.

Η γαμμημένη ξανθιά από κάτω, σκέφτηκα νιώθοντας την οργή να με αρπάζει από το λαρύγγι. Από την ερώτησή της κατάλαβα ότι δεν ήξερε τίποτα. Κοίταξα το ρολόι μου. Τελευταία ξυπνούσε όλο και πιο αργά. Δεν έχει κοιτάξει ακόμη το κινητό της.

Πριν προλάβω να πω κάτι, ακούσαμε το κουδούνι.

«Μα ποιος χτυπάει;»

«Αγνόησέ το» είπα κοφτά.

«Γιατί;» ρώτησε και νομίζω ότι για λίγο κράτησε την ανάσα της.

«Κάθισε, Χαρά. Έλα, θέλω να μιλήσουμε».

«Δεν θέλω να πούμε τίποτα» είπε και έτρεξε στην κρεβατοκάμαρα για να κοιτάξει το κινητό της.

Είχε αρχίσει να το υποψιάζεται.

«Χαρά, άσε το κινητό» έκανα μια τελευταία προσπάθεια.

Δεν είχε νόημα. Το κινητό της άρχισε να δονείται ήδη. Ένα κουδούνι ακόμα κι ύστερα το σταθερό τηλέφωνο.

«Που να πάρει!» ούρλιαξα.

«Βγήκε; Μίλα μου! Αποφυλακίστηκε;» Κρεμόταν από τα χείλη μου.

«Ηθελα να σου το πω εγώ. Να το μάθεις από μένα».

Της έπεσε το κινητό από τα χέρια. Έτρεξε στο μπάνιο.

Την ακολούθησα. Δεν πρόλαβα. Είχε ήδη κλειδώσει την πόρτα.

«Άνοιξε!» Καμία απάντηση. «Μπορείς να ανοίξεις; Να μιλήσουμε σαν άνθρωποι! Χαρά, άνοιξε, που να πάρει!» Τη φωνή μου κάλυψαν οι ήχοι από το σταθερό τηλέφωνο και το κουδούνι που χτυπούσε τώρα αδιάκοπα.

Δεν πάει άλλο! Γαμώτο! Δεν πάει άλλο!

Δεν ήξερα πόσα λεπτά είχαν περάσει, όμως άρχισα να ανησυχώ.

«Χαρά, αν δεν ανοίξεις, θα σπάσω την πόρτα!»

Μέσα στο ένα, μοναδικό λεπτό ησυχίας που κατάφερε να επικρατήσει στο σπίτι μας, πρόλαβα να ακούσω τον εμετό της. Ξεφύσησα ανακουφισμένος. Είχαν περάσει από το μυαλό μου διάφορα.

Πήγα μέχρι το σαλόνι, το σταθερό χτυπούσε και πάλι, το έβγαλα από την πρίζα. Επέστρεψα στον διάδρομο και ρύθμισα το θυροτηλέφωνο σε *do not disturb*.

Άκουσα τη βρύση. Κι ύστερα την είδα να βγαίνει από το μπάνιο. Το πρόσωπό της ήταν κατακίτρινο. Έβγαλε το μπουρνούζι και φόρεσε μια πρόχειρη φόρμα.

«Να σου φτιάξω καφέ;»

Ένευσε.

Καθίσαμε στην κουζίνα. Σταύρωσε τα χέρια της στο τραπέζι και ακούμπησε το κεφάλι πάνω τους.

«Εδώ... Χαρά! Κοίτα με!» Έπιασα απαλά το πιγούνι της. Τα μάτια της ήταν υγρά και κουρασμένα. «Θα το αντιμετωπίσουμε».

«Ποιοι;»

«Τι εννοείς ποιοι; Μαζί δεν είμαστε;» Δεν απάντησε,

συνέχισε να κρύβει το πρόσωπό της με τις παλάμες. «Σου μιλάω, Χαρά, μαζί δεν είμαστε;»

«Εντάξει» είπε αγανακτισμένα.

«Τι θα πει αυτό;»

«Ωραία, είμαστε μαζί! Εντάξει τώρα;»

«Γίνεσαι άδικη. Δεν φταίω εγώ για ό,τι συνέβη, Χαρά. Το ξέραμε ότι θα βγει. Δεν θα έμενε στη φυλακή για πάντα! Όμως μαζί...»

«Φτάνει με το *μαζί!* Μόνη μου είμαι σ' αυτό! Κανείς δεν νιώθει αυτό που νιώθω!»

«Εγώ το νιώθω, Χαρά. Το ξέρεις, έτσι δεν είναι;»

«Πού βρίσκεται τώρα;»

«Στο σπίτι του φαντάζομαι». Της κράτησα το χέρι.

«Άνοιξε την τηλεόραση».

«Όχι! Αυτό όχι! Σου κάνει κακό».

«Θέλω να τον δω».

«Δεν υπάρχει πλάνο του. Κανένα. Βγήκε αθόρυβα. Όπως έπρεπε».

«Όπως έπρεπε... μάλιστα. Θέλω να ζητήσω προστασία».

«Προστασία; Από ποιον;»

«Από την αστυνομία».

«Χαρά, δεν γίνονται αυτά που λες. Και βγάλε από το μυαλό σου ότι μπορεί να σε πειράξει».

«Έτσι λες;»

«Έτσι είναι. Τι νομίζεις; Ότι θα θέλει να βρεθεί ξανά στη φυλακή; Πάει αυτός... τελείωσε».

«Είναι επικίνδυνος!»

«Είναι κατεστραμμένος! Για πάντα».

Η Χαρά με αγνόησε. Άνοιξε την τηλεόραση παρά τις

αντιδράσεις μου. Έγειρα την πλάτη μου προς τα πίσω απογοητευμένος. Δυο, τρία κανάλια έπαιζαν την είδηση.

«Κλείσ' το, Χαρά».

«Θέλω να τον δω» επέμεινε ξύνοντας κι άλλο το τραύμα.

Όλη η ιστορία άρχισε να προβάλλεται ξανά από την αρχή στην εβδομηνταπεντάρα οθόνη.

Παλιά πλάνα από τη στιγμή της σύλληψής του. Σκυμμένο κεφάλι, χειροπέδες, αστυνομικοί που τον τραβολογάνε με βιασύνη, κόσμος που τον καταριέται. Δημοσιογράφοι, πόσοι δημοσιογράφοι! Του ζητούν μια δήλωση. Γυρίζει για μια στιγμή το κεφάλι και τους φτύνει! Έχει το βλέμμα του τρελού.

Σφίχτηκε το στομάχι μου. Για μια στιγμή μου πέρασε από το μυαλό ότι μπορεί να παραμένει επικίνδυνος.

Η Χαρά ανέβασε την ένταση της τηλεόρασης.

Η λέξη *αποφυλακίστηκε* ακούστηκε εκκωφαντικά μέσα στο σπίτι. Χτύπησε πάνω στους τοίχους, στα ντουλάπια της κουζίνας, έσκασε με δύναμη στις μπαλκονόπορτες και στα χλομά πρόσωπά μας.

Τώρα στην οθόνη εμφανίστηκε το πρόσωπο της Χαράς. Παλιές φωτογραφίες και πάλι. Πλάνα από τη δίκη, η Χαρά που καταθέτει, η Χαρά που δακρύζει, που καταρρέει, που πέφτει στα γόνατα. Ύστερα μια άλλη, παλιότερη φωτογραφία... η άλλη Χαρά... εκείνη που γελάει, που χορεύει. Ασημί φόρεμα, ξεγνοιασιά. Καμία υποψία για κείνο που έρχεται...

«Το πάρτι...» την άκουσα να λέει μέσα σε αναφιλητά.

«Κλείσ' το επιτέλους!»

* * *

«Χαμογελάμε! Σόφι, μην κάνεις σαν χαζό!»

«Άλλη μία!»

«Κόψτε το με τις φωτογραφίες!»

«Είχα κλειστά τα μάτια!»

«Ελάτε, τελευταία!»

«Μου έχει φύγει το κραγιόν».

«*Duck face!*»

«Για κανένα λόγο! Πασέ!»

«Χαρά, πού κοιτάς;»

«Θέλω τουαλέτα!»

«Μετά!»

«Ρίτα, σήκωσε την μπλούζα σου! Φαίνεται το βυζί σου!»

Γέλια...

Μια ακόμα φωτογραφία.

Μάλλον τελευταία...

Γέλια ξανά...

* * *

ΤΟ ΑΛΛΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Η Χαρά είχε τα πάντα.
Η Μία δεν είχε τίποτα.

Δύο εντελώς διαφορετικές γυναίκες
θα εμπιστευτούν το λάθος άτομο.
Και θα βιώσουν τον ίδιο εφιάλτη.

Το μοναδικό όπλο που μπορεί
να τις σώσει βρίσκεται... στα χέρια τους.
Με έναν και μόνο όρο.

Να μην το στρέψουν στον εαυτό τους.
Ένα σεξουαλικό έγκλημα ζητά απαντήσεις
σε ένα άκρως ανατρεπτικό
και ευφυέστατο παιχνίδι αντικατοπτρισμών.

*Σε μια τόσο σκοτεινή ιστορία
διάλεξε προσεκτικά
την πλευρά που θα φωτίσεις.*